

Politolog Rostislav Iščenko: Avdějevka je to nejlepší, co se Ukrajině mohlo stát,

- CZ24 News | 20. února 2024

UKRAJINA / RUSKO: Avdějevka je to nejlepší, co se Ukrajině mohlo stát, i když pravidelně tvrdím, že historický proces není determinován, že neexistuje žádná fatální předurčenost jakýchkoli událostí. Existují však tendence, které je velmi obtížné, téměř nemožné změnit, protože vycházejí z hlubin národní mentality, z archetypu, který založili naši vzdálení, divocí předkové.

Jen velký charismatický vůdce může takový trend zlomit a spolu s ním zlomit i celou národní tradici. A zatím se neví, zda je to zlom k dobrému, nebo ke zlému.

Porážka v Avdějevce byla přijata na Ukrajině i na Západě jako hrůzostrašná katastrofa. A to už předtím ukrajinské ozbrojené síly ztratily i větší města (Mariupol, Bachmut, aglomerace Severodoněck-Lisičansk) a utrpěly dokonce i větší ztráty (během letní a podzimní ofenzívy v loňském roce). V Mariupolu zajalo Rusko srovnatelný počet zajatců. Kde se tedy u nepřítele vzal ten kolektivní pocit katastrofy?

Mnohé z toho, co se stalo v Avdějevce, se stalo poprvé od února až března 2022. Poprvé byl postup ruských sil za den několik (až deset a více) kilometrů do hloubky, přičemž podél fronty to bylo 15-20 kilometrů. Poprvé provedly ruské ozbrojené síly účinnou ofenzivu podél celé fronty (od Záporoží po Kupjansk).

Poprvé neustupovala ukrajinská armáda víceméně organizovaně, ale utíkala a nechávala za sebou všechno (od techniky až po raněné a opozdilce); velení ztratilo kontakt s vojsky a pořádně nechápalo (nevím, jestli to už vůbec pochopilo), na které linii se jim podaří znovu získat bezpečný opěrný bod a zda se jim to vůbec podaří.

Rozsah průlomu je srovnatelný s bitvami Velké vlastenecké války. Zatím není jasné, zda se ruským ozbrojeným silám podaří konečně prorazit do operačního prostoru a roztrhat na kusy celé levobřežní uskupení ukrajinských ozbrojených sil, ale jsou k tomu blízko. Navíc, i když se ukrajinské armádě podaří stabilizovat frontu, málokdo věří, že bude schopna pokračovat v organizovaném odporu dostatečně dlouho.

Všechny plány Západu na podporu Ukrajiny vycházely z předpokladu, že Rusko nezahájí velkou ofenzivu před obdobím sucha (druhá polovina května). A také že ukrajinská armáda bude schopna postupným ústupem k Dněpru udržet frontu před zhroucením až do pozdního podzimu. Do té doby by měla úderná skupina NATO, která se nyní soustřeďuje pod rouškou cvičení v Polsku a Pobaltí, ukončit své přípravy k nasazení. Poté byl Západ připraven učinit vážné rozhodnutí o nasazení expedičních sil na Ukrajině a o hrozbě zahájení vojenských operací proti Rusku v celé oblasti od běloruského Brestu až po Petrohrad.

Vojska je však třeba přesunout a rozmístit do bojových sestav, je třeba vyrobit a dopravit munici k budoucí frontové linii, dále je třeba vyřešit součinnost různých národních kontingentů a zajistit logistiku, včetně dodávek různých typů dělostřelecké munice přizpůsobené různým národním dělostřeleckým systémům (Západ totiž v průběhu bojů na Ukrajině zjistil, že každá země si vyrábí univerzální ráži 155 mm po svém a mnoho typů střel je vhodných jen pro určité typy děl). To vše vyžaduje čas. Zejména proto, že Západ ztratil schopnost jednat jako jednotný organismus, je zmítán rozpory, které je třeba neustále překonávat. A finanční a ekonomické možnosti kolektivního Západu

nejsou zdaleka takové, jak se očekávalo.

Katastrofa ukrajinských ozbrojených sil v Avdějevce ukázala, že zazvonil třetí zvonec, čas vypršel a je třeba učinit rozhodnutí, ale Západ není připraven. Je natolik nepřipraven, že není fyzicky schopen přijmout rozhodnutí ani o své přímé účasti ve vojenské konfrontaci s Ruskem, ani o zahájení jednání o míru za ruských podmínek. Systém je zamrzlý – to je to, co způsobilo paniku po relativně tak malém pogromu ukrajinských ozbrojených sil v Avdějevce.

Stojí vůbec za to nechat se kvůli tomu pozabíjet?

Západ mohl Ukrajinu už dávno odepsat z bilance. Svou funkci splnila již v roce 2014, kdy k radosti Spojených států vytvořila podmínky pro uvalení protiruských sankcí a přerušení hospodářské a politické spolupráce Ruska s Evropou. Poté by setrvačnost stejně přivedla Kyjev k přímému vojenskému střetu s Moskvou a k jeho porážce. Kdyby Západ ustoupil dříve, byla by tato porážka čistě ukrajinská, stejně jako byla porážka Saakašviliho ve válce 08.08.08 čistě gruzínská.

Ukrajina nemohla neprohrát. Ukrajina by prohrála, i kdyby Rusko nepodniklo vůbec žádné kroky k násilnému zkročení tohoto anarcho – nacistického kvazistátního útvaru.

Amerických 5 miliard dolarů bylo investováno, aby nakonec mohly vykvést tyto ukrajinské krásky

A nejde ani o to, že, jak jsem již mnohokrát napsal, jen málo ukrajinských občanů potřebovalo Ukrajinu jako stát v dlouhodobém horizontu. Obě proti sobě stojící politické skupiny (proruská i prozápadní) považovaly ukrajinskou státnost za dočasný jev, za vynucené období před opětovným začleněním do Ruska nebo před integrací do EU (v závislosti na volbě konkrétní politické síly). Nacionalisté, kteří se rychle přerodili v nacisty, měli poměrně malý vliv a byli silou pouze ve spojení s evropskými integrátory, což se také nesmazatelně podepsalo na ideologii ukrajinského nacismu. Nutili je, aby popírali svou nacistickou identitu, nazývali je antifašisty a eurodemokraty, museli tolerovat západní agendu až po svobodnou propagandu LGBT, jejíž stoupenci se na rozdíl od nacistů za své názory nestydí.

Nakonec se ukázalo, že podle současné ukrajinské agendy může být homosexuál vojákem pravice, ale prostý heterosexuální nacist je pro novou ukrajinskou společnost nepřijatelný a musí být přeznačkován podle nejnovějších trendů euroamerické agendy.

Nejde ani tak o to, že by se Ukrajina stala nepotřebnou. Můžeme dokonce i předpokládat, že v určité

fázi by se mohly v Kyjevě dostat k moci síly, pro něž by byl stát hodnotou sám o sobě a které by se snažily tento stát zachovat. Stejně by se jim to však nepodařilo.

“Na Ukrajině žádný nacismus není” – to nám do nekonečna opakují česká znacizovaná média hlavního proudu, ČT i ČRo. Inu, holoubci, není...

Původně zvolený ideologický základ ukrajinství jako antirusismus učinil katastrofu Ukrajiny nevyhnutelnou i bez vnějšího zásahu. Představme si, že by Západ našel sílu postavit Rusko před hrozbu velké evropské války a dosáhl by mírové varianty, jež by zachovala jakousi redukovanou, ale důsledně prozápadní Ukrajinu.

Je jasné, že taková Ukrajina by prováděla vůči Rusku takovou “mírovou politiku”, která by se jen málo lišila od politiky válečné. Vzpomeňte si, jak “mírový prezident” Porošenko šlápl na krk vlastnímu podniku a pod tlakem bandy radikálů byl nucen ukončit obchod s DNR/LNR a vlastně i s Ruskem.

V důsledku toho utrpěla Ukrajina obrovské ztráty a její energetický sektor se zhroutil nikoli pod ruskými leteckými údery, ale dávno předtím – pod tlakem šílené politiky. Ukrajina se léta snažila odříznout ruský tranzit (nejen energetický) do Evropy přes své území a nakonec se jí to podařilo. Ukrajina odmítla koordinovat úsilí v oblasti zemědělského vývozu, v důsledku čehož ztratila značnou část trhů pro své zemědělské produkty, její zemědělství se stalo monokulturním a nadále degraduje.

Obecně byla idea ukrajinství ve své současné podobě zaměřena – ze strany ukrajinských „vlastenců“ – na důsledné a cílevědomé ničení všech zdrojů příjmů ukrajinského státu. Ukrajina nyní nemůže existovat bez západního financování, a to nikoliv proto, že “Rusko zaútočilo”, ale kvůli zničení její ekonomické základny rukama vlastních “vlastenců”.

Stát nemůže existovat bez ekonomiky. Ekonomika je to hlavní, co spojuje obyvatele velkých i malých

území. Pokud se zájmy různých regionů začnou rozcházet, vznikají třenice, když se zájmy stanou antagonistickými, dochází k rozpadu, kterému žádná vojenská síla nemůže zabránit – samotný proces udržování pohromadě se stává příliš drahým a iracionálním, protože vede ke zhoršení postavení toho, co jej drží pohromadě.

Na tomto pozadí je Avdějevka tím nejlepším, co se současné Ukrajině mohlo stát, protože dává naději na rychlou porážku, která je jednoznačně lepší než vleklé zahnívání. Nezáleží na tom, která z okolních mocností převezme po rychlé porážce ukrajinského státu odpovědnost za určité oblasti Ukrajiny. Důležité je, že tato území budou mít majitele zainteresované na jejich ziskovosti, díky čemuž budou moci zbytky obyvatelstva těchto území přejít z “boje za světlou budoucnost”, který je málem zabil, do normálního života v současnosti, kde sice bude trochu smutno, ale na konci tunelu už bude vidět světlo.

AUTOR: Rostislav Iščenko

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika